

III.

Но следъ кжса борба хората усмириха слона и отново го закараха у дома, И сега той се връща тихъ, спокоенъ, покоренъ. . . . Само малкитѣ му очи тжжно гледатъ напредъ и въ главата му минаватъ спомени за изгубенитѣ зжби и за изгубената свобода. Върна се той въ кжщи, но му е мжчно и неохотно се залови на работа, Милувкитѣ на стопанина не го трогватъ. Каквато и да било храна не го радва — дори любимата захарна тръстика, изъ главата му не излиза змията и нейнитѣ ядовити думи.

Обаче времето тече и полека-лека слонътъ се успокоява. И той отново става послушенъ, отново покорно се труди за хората и се гали съ хобота. А тѣ сѣкашъ не забелязватъ нищо; тѣ никога не говорятъ за това, а само хвалятъ неговата мощна сила. И слонътъ почна да се гордѣе, че неговата сила е тѣй нужна.

Презъ единъ горещъ задушливъ день той бавно върви изъ пжтя. Върху гърба му излеко се люлѣе палатка, въ която лежи болната дъщеря на домакина — тънка мургава девойка, която всѣки день го милва съ нѣжна ржка и го храни съ любимитѣ му плодове. Сега тя лежи отъ мжчителна треска, гори въ огънь и тихо бълнува. Предъ палатката седи самия стопанинъ и загрижено почуква слона по главата, като бърза да стигне селото, дето живѣеше прочуть лѣкаръ. И слонътъ предпазливо стжпва съ тромавитѣ си нозе, внимателно се вслушва въ безсвързанитѣ думи на девойката и се старае да не я тревожи. Но изеднажъ той спира: на срѣдъ пжть лежи сѣ сжщата оная змия и го